

λομεν πλήρη ὑποταγὴν καὶ ὑπακοὴν εἰς τοὺς νόμους τοῦ κράτους, συμμεριζόμενοι τῶν βαρῶν ὡς συμμεριζόμεθα τῶν δικαιωμάτων, νὰ ὑπηρετώμεν καὶ ἀγαπῶμεν τὴν Ἑλλάδα, νὰ τὴν ὑπερασπίζωμεν, καὶ διὰ τὴν εὐημερίαν αὐτῆς νὰ θυσιάσωμεν τὰ ἀγαθὰ μας καὶ αὐτὴν τὴν ὑπαρξίν ἡμῶν. Ἴδου δὲ πῶς διαγράφονται τὰ πρὸς τὸν Βασιλέα καθήκοντα. «Ὁφείλομεν αὐτῷ πίστιν, σέβας, ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν· προσέτι δὲ ὀφείλομεν νὰ ἀπευθύνωμεν εἰς τὸν Ὑψίστον τὰς δεήσεις ἡμῶν διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ζωῆς αὐτοῦ, διὰ τὴν εὐημερίαν τῆς Βασιλικῆς οἰκογενείας, ὡς καὶ διὰ τὴν εὐημερίαν τοῦ κράτους.»

Ἴσως ἀδιάφορος ὀφθαλμὸς δὲν ἀποδώσῃ ἀρκετὴν ἀξίαν εἰς τὸ ἄνω βιβλίον, ἡμεῖς ὅμως τὸ θεωροῦμεν ὑπὸ πολλὰς ἐπόψεις πολὺτιμον καὶ ἐπὶ τούτῳ ἀνεγράψαμεν ἐνταῦθα τὰς δύο ταύτας λέξεις.

M.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ

ὑπὸ τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου

«ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ»

(Τόμος Α'. Φυλλάδιον Α'.—Σελ. 1—64.

Ἐν Ἀθήναις, 1870.)

Ἡ κατὰ τὸν παρελθόντα Ἰανουάριον ἐκλεχθεῖσα παρὰ τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου Παρνασσοῦ πενταμελὴς ἐπιτροπὴ πρὸς συλλογὴν καὶ δημοσίευσιν τῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ᾠδῶν, ἐθίμων, δημοδῶν ἀσμάτων, μύθων, παραμυθίων, παροιμιῶν καὶ αἰνιγμάτων ἐξέδοτο τὸ πρῶτον τεῦχος τῆς εἰρημένης συλλογῆς, περιέχον ἑνδεκα δημῶδη παραμύθια μετὰ σχολίων καὶ ὑποσημειώσεων.

Τὸ ἔργον ὃ ἀνέλαθεν ὁ Φιλολογικὸς Σύλλογος Παρνασσὸς εἶναι ἔργον ἄξιον παντὸς ἐπαίνου. Εἶναι ἡ ἐκ τῆς λήθης τῶν αἰώνων διάσωσις τῶν ἀναμνήσεων καὶ τῶν παραδόσεων τοῦ πολυτλήμονος Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ὅτε ὁ ἐπαχθὴς τῆς δουλείας ζυγὸς ἐβάρυνε τὸν τράχηλον τοῦ Ἑλλήνος, ὅτε τὸ ξίφος τῶν κατακτητῶν ἤρδεν με αἷμα τὰς εὐανθεῖς τῆς Ἑλλάδος χώρας, καὶ ἡ μεμολυσμένη τοῦ ξενισμοῦ πνοὴ ἠπεῖλει νὰ μαράνη πᾶν ἄγνόν τῆς

πατρίδος μας ἄνθος, δύο τινα διέσωσαν ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ κατακλισμοῦ ἐκείνου, ἡ θρησκεία καὶ ἡ γλῶσσα.

Φεύγοντες τὴν λεηλασίαν καὶ τὸν σίδηρον, προτιμῶντες τὴν ἐντιμὸν πενίαν τῆς αἰσχροῦ δουλείας, οἱ πατέρες ἡμῶν ἀνήρχοντο τὰ ἀπόκρημνα ὄρη καὶ ἐκεῖ ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῆς ζωογόνου αὔρας καὶ τῶν ἀρχαίων ἀναμνήσεων ἐμελπον τὸ ἄσμα τῆς ἐλευθερίας. Ἐγκαταλιμπάνοντες τοὺς βεβηλωθέντας ναοὺς των, οἱ λειτουργοὶ τοῦ Ὑψίστου κατέφευγον πολλάκις εἰς ὑπογείους τρώγλας καὶ ἐκεῖ ὑπὸ τὸ φέγγος ἀσθενοῦς λυχνίας ἐνεστάλαζον εἰς τὰς ταλαιπωρημένας ψυχὰς τὸ βάλαμιον τῆς παραμυθίας τῆς ἱερᾶς ἡμῶν θρησκείας.

Φράττουσαι τὰ ὦτα εἰς τὰς σατανικὰς καὶ ψυχοφθόρους τῶν ἀλλοφύλων εἰσηγήσεις, αἱ γυναῖκες συνοιθρίζοντο περὶ τὴν ἐλατίνην τῆς καλύβης πυρὰν καὶ ἐκεῖ ἠκροῶντο τῶν ἀφελῶν τῆς γραίας μάμης διηγήσεων σχετιζομένων πλειστάκις μετὰ τὴν τύχην καὶ τὰ παθήματα αὐτοῦ τοῦ λαοῦ τῆς Ἑλλάδος.

Τὰ δημῶδη ἄσματα καὶ διηγήματα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ εἰσιν ἱερὰ κειμήλια ἅπερ αἱ ἐπερχόμεναι γενεαὶ μετ' εὐλαθείας ὀφείλουσι νὰ μεταβιβάζωσιν ἀλλήλαις. Ἀρχὴν σχόντα τὴν δούλωσιν τῆς πατρίδος καὶ τέλος τὴν ἀνάστασιν αὐτῆς, εἰσὶ τὰ τροπάρια τῆς ἐβδομάδος τῶν παθῶν τοῦ ἔθνους μας.

Ὅθεν συγχαίροντες ἀπὸ καρδίας τὸν Φιλολογικὸν Σύλλογον Παρνασσὸν δι' ὅπερ ἀνέλαθεν ἐθνικὸν ἔργον, παροτρύνομεν τοὺς ἀπανταχοῦ ὁμογενεῖς νὰ προσενέγκωσι τῷ συλλόγῳ τὴν συνδρομὴν των πέμποντες αὐτῷ πρὸς δημοσίευσιν ὅ,τι δύναται καὶ γινώσκει ἕκαστος περὶ τῶν παρ' ἡμῶν ἐθίμων, δημοδῶν ἀσμάτων, μύθων, παραμυθίων, παροιμιῶν αἰνιγμάτων κτλ. καθόσον ἡ τοιαύτης ὕλης συγκομιδὴ εἶναι ἔργον τῶν πολλῶν· πρὸς δὲ συνιστῶμεν τοῖς πᾶσι τὴν ἀπόκτησιν τῶν περιοδικῶς ἐκδιδομένων τευχῶν ἀντὶ τοῦ εὐτελοῦς καὶ ἀσημάντου ποσοῦ τῆς μιᾶς δραχμῆς.

I. X. K.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

Κύριός τις λίαν ὀξύθυμος εἶχεν ὑπηρέτην, ὅστις γνωρίζων τὸν χαρακτῆρα τοῦ αὐθέντου του ἠναγκάζετο νὰ ὑπομένῃ πολλὰς βασάνους.